

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

‘Η γκάφα του γκαρσονιού. ‘Όπου καλείται ο Βασιλεύς... να παίξει μπέζικι !... ‘Ο Γεώργιος στη Φακίδα. Πού κάρηκε ο ‘Ηρακλής. Τα δυο κρεβάτια της καλόγριας. ‘Ο Βασιλεύς κι ο δεκανέας, κλπ.

‘Όταν ο βασιλεύς Γεώργιος βρισκόταν στο Λιζ-Λε-Μπαίν, μια μέρα που περνούσε μπροστά από ένα καφενείο της πόλεως είδε τον υπάλληλο του καταστήματος να τρέχει προς το μέρος του και να τον φωνάζει :

- Έλάτε γρήγορα, κύριε. Οι άλλοι σάς περιμένουν...
- Τι να μέ κάμουν, φίλε μου ;
- Μά τους χρειάζεται τέταρτο. Έλάτε...

‘Ο βασιλεύς χωρίς να καταλάβει περί τίνος έπρόκειτο, προχώρησε μέσα στο καφενείο κ' είδε σε μια γωνία τρεις έντοπιους γαιοκτήμονες, που καθόνταν σ' ένα τραπέζι κ' ήσαν έντομοι ν' αρχίσουν το μπέζικι τους. Τους έλειπε όμως ο τέταρτος, ένας φίλος τους, κ' αυτόν περιμεναν. Είχαν εστιά μάλιστα στον υπάλληλο μόλις τον ίδη να τον φωνάζει.

Έκείνη τη στιγμή όμως δυο άλλοι πελάτες του καφενείου έτυχε να μιλούν για το βασιλέα της ‘Ελλάδος, του οποίου είχαν πληροφορηθή την άφιξη στην πόλι τους.

Ένώ περνούσε απέξω ο βασιλεύς Γεώργιος, ένας απ' αυτούς είπε δυνατά :

- ‘Α ! Νά τος !...
- ‘Ο υπάλληλος μόλις άκουσε αυτό το «‘Α ! Νά τος !», νόμισε ότι έννοούσαν τον τέταρτο παίκτη και βγήκε να τον φωνάξει.

‘Όταν οι τρεις γαιοκτήμονες κατάλαβαν το λάθος του υπάλληλου ζήτησαν συγγνώμη από τον Γεώργιο. ‘Ο νεαρός όμως βασιλεύς ξεπυρέσε να τους καθησυχάσει με το εύγενικό χαμόγέλο του :

- Παιδικαλιό, κύριοι, τους είπε. Μην ενοχλείστε, δεν είναι τίποτε. Μάλλον έγω πρέπει να σάς ζητήσω συγγνώμη, επειδή είμαι βασιτικός και δεν θα μπορούσα να λάβω μέρος στο παιχνίδι σας...

Σε μια περιόδια του στη Φλώριδα κατά τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του, ο Γεώργιος συναντησε εκεί ένα, παλιό αξιωματικό της χωροφυλακής.

- ‘Α, σ' αυτό το μέρος λοιπόν έκαμρε ο ‘Ηρακλής ; του λέει σε μια στιγμή έχοντας στο νοῦ του το γνωστό μύθο του ‘Ηρακλέους και της Δηϊανείρας.
- Και ο αξιωματικός απάντησε αφελέστατα :
- Από τότε που βρισκόμαι έγω εδώ δεν θυμάμαι ποτέ τέτοιο πράγμα. Μεγαλειότητα. Φαίνεται ότι συνέβη επί του προκατόχου μου.

Μιά φορά ο Γεώργιος πήγε να έπισκεφθή κάποιο μοναστήρι έξω από την Κέρκυρα. Μπαίνοντας όμως στο κελλί μιας καλόγριας είδε δυο κρεβάτια.

- Μά αφού είσαι καλόγρια, της λέει γελιστός, πώς έχεις δυο κρεβάτια ;
- Το άλλο είναι της άποικιακής μου. Μεγαλειότητα, του άποικιθρε η καλόγρια κατακόκκινη.
- ‘Α, τότε καλά !
- Κι ο βασιλεύς βγήκε απ' το κελλί ξεκαρδισμένος στα γέλια.

Κάποτε ο Γεώργιος περνούτας απ' την οδό ‘Αχιωμιάς πηδών και με πολιτική ένδυμασία, είδε στο δρόμο έναν δεκανέα που προσπαθούσε να συγκαταβεί ένα άλογο αμφοισίμιο.

- Πιάστο απ' τα χιλιάρια, δεκανέα ! του φωνάζει σταματώντας και προτεινώντας μπροσ' απ' το ζουα το μισρο του ιπασταίου.
- Έτσι πιάνον τ' άλογο στο χωριό σου ; του άπαντά εκείνος σαρκαστικά. Κι' αν με διαρπάξω ;
- Τότε πιάστο απ' τ' αυτιά, του άποικιθρε ο βασιλεύς, έντελώς άτάραχος, ενώ συγχρόνως έσπινε να τον προφιλάρη από το έξαναρωμένο άλογο.

Ο ΠΡΩΗΝ ΑΥΛΙΚΟΣ

με το δυο της τα χέρια, κλιθίζοντας μαζ' τον σάν δαμονισμένη κάτω, το έσπινε όσο μπορούσε δυνατά στην το λαμίο, το στραγγάλλισε με λίσσα και το μετέβαλε σε μιά απύρηχη μάσα.

‘Έπειτα, τρώγοντάς το σ' ένα μαζο, μαντήλι, βγήκε έξω και πήγε και το πέταξε στη θάλασσα. ‘Όταν γύρισε στο σπίτι, έπεσε γουνασιτή μπροσ' στο άδειο κλουβί και ξεσπώντας σε λυγμούς, πικρακάλεσε το Θεό να την συγχώρησι, σάν να είχε διατρέξει κανένα φοικτό, άκατομήριστο έγκλημα.

ΚΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

‘Ως συνέχεται των άρχαίων Λαυραίων της ‘Ελλάδος και των Κρητών της Ρώμης ήμιασι να θεωρηθή και η ‘Εορτή των τρελλών, την οποία συναντούμε στο μεσαιώνα. ‘Η εκκλησία θέλοντας ν' ανακουφίση κάπως τους πιστούς κατοίων των ταλαιωρών της πολυήμερου βασιανιστικής νηστείας, ώρισε να γιορτάζουν, με πλήρη έλευθερία, τας ήμέρας των Χριστουγέννων μέχρι των ‘Επαρτειών. ‘Ετσι προήλθε η εορτή των τρελλών. Τις ήμέρες αυτές οι ναοί μετεβάλλοντο εις αίδουσας χορούς και διασκεδάσεων, αντί θρησκευτικών εκαιόντο χαλασμένες σόλες υποδημάτων, ή όποιες άνεδίδαν άποικιακή μωροδία !... Κάτω απ' τους θόλους των ναών τέλος δεν άκουγόνταν παρά κραυγές και σφρυγίματα και σφύραλα, ενώ ή καμιάνας χτυπούσαν δαμονισμένα !... Οι καλόγεροι άνεβασιμένοι στη στέγη του ναού χτυπούσαν μπάλες, πέτρες και μεταλλινές πλάκες, θέλοντας ν' άποικιμηθούν τη βροχή του κεραυνού. Φαντάται κανείς τί άκαταστασία έπιχατόνουν εκείνες τις ώρες μέσα στον Οίκο του Θεού, όπου τίποτε δεν συγκατοίσε το ‘Ξαλλό πλήθος στις πρωτόγονες εκδηλώσεις του. Κατόιν ολοσ ένεινος ο κόσμος ξεχνόνταν στις πλατείες και στους δρόμους της πόλεως με φόρως διαπεραστικές και τρομερούς αλαλαγμούς. ‘Άλλοι πηγαίναν πεζοί, άλλοι καθάλλα σε γαϊδούρια, άλλοι άνεβασιμένοι σε κάρα ή επάνω σε βασιλία κρασού, τα όποια έσυρωγχαν άλλοι από πίσω. Οι περισσότεροι απ' αυτούς ήσαν μεταμπεριμένοι και φροσισίαν μανδύες, πετραχίλια και δεσποτικές μίτρος. ‘Εφογχαν έπάνω στους διαβάτες άλφου και πίτουρα και έλεγαν ένα σοφο βοιούσι και βοιολογίσι !...

‘Επίσης στο δρόμο τραγουδούσαν διάφορα άπτοσζέδια ποιήματα, με τα όποια έσπυρωγχαν γνωστούς συμβολίστας των άνδρων και γυναίκες, χωρίς ν' άδούσαν λογαριασμό σε κανένα. ‘Όσο προχωρούσε ή συνοδεία αυτή των τρελλών, διο και περισσότεροι έφορτασι προσετίθεντο και σ' όλο το δρόμο έλάθειαν χόρον άπεριόριστα έπεισοδία. ‘Όταν έξέλειπε πιά κ' ή τελευταία ήμέρα της εορτής και οι πανηγυριστά βυθίζονταν στον ύπνο για ν' αναπαυθούν κάποιον τόσον όρμον, οι ναοί καθάριζονταν και ή πόλις δεν άφούσε να αφή την πρώτη της όρη.

Το σύνθημα της διασκεδάσεως στις εορτές αυτές το έφιναν οι ίδιοι οι καλόγεροι, οι όποιοι έφορσαν έκαζαρία μια φορά το χρόνο να το ριξουν λιγάκι έξω.

Πρέπει να σημειωθή ότι πλείστα μοναστήρια έκαμρε κέντρα διασκεδάσεως. Πολλές φορές συνέβαινε μέσ' στα μοναστήρια αυτά νάχορνα οι καλόγεροι στα χέρια και ν' αλληλοσφάρονται κάποιον γενναίως κρασσοκατανυξίους, για δσημαντες αιτίες ως επί το πλείστον.

Αναμνησται ότι κάποτε ο Φιλίππος ο ‘Ωριός θέλοντας ν' εκδικηθή τον Πάπα Βονιφάτιο τον 8ο, μεταμπεριθρε με άφορτες φίλους του και βγήκε στους δρόμους τραγουδώντας διάφορα άσχημά όσμητα. Μπροστά απ' όλη τη συνοδεία πήγαινε μια άλεκου ντυμένη σαν Πάπα κ' έτρωγε κότες, συμβολίζοντας τον άρχηγό της δικτατικής εκκλησίας, ο όποιος άπεργινον το εσέβεσ' ποιημό του.

Πολλές φορές βγάδαν στους δρόμους βόδια και γαϊδούρια ντυμένα με μανδύες καρδιανάλου, για να τους γελοιοποιήσουν !...

‘Επίσης μια χρονιά, κατά την εορτή του ‘Αγίου Βουβατίου έβγήκε στους δρόμους ένας πραγματικός άββάς, ο όποιος είχε χωριστά κωδονακία στη μέτρα του, κοινούσε διδω-κειθε την ποιμαντοική ράβδο του και γυροφύσε στην πόλι και στα κοντινά χωριά, καθάλλιζοντάς ανάτοδα ένα γαϊδάρο !... Με αυτό ήθελε να διακομωδηθή τις συνέχες περιόδες του έπισκόπου στα μέρη της εκκλησιαστικής περιουσίας του για άφωρολογία. Πληθός άπειρο κάλοισιθες το πεσοβαριμένο άββά και όπου περνούσε, τον ύποδερμον κάλλοντας διάφορα τροπάρια παρομοιωμένα, ενώ αυτός σκοποφύσε γύρω του έποικιροτάτα έβλογιες και συμβολές άκαλογες με την περίσταση.

Πολλές φορές ή θορυβώδες αυτές εορτές του μεσαιώνα έγιναν άφορμές μεγάλων σκανδάλων, γιατί κατά τα τελευταία έτη οι πανηγυριστά ήσαν παρεστρατή σε διαμνησί και σε έγκληματα άδωρη. Κατά τα τέλη του 12ου αιώνος ο έπισκόπος των Παρισίων ντν Σουλιό έξεδωκε άπαγορευτική διαταγή κατά της εορτής των τρελλών και ο Πάπας ‘Ιννοκέντιος Γ' άφορσε τους εορταστές. Πως' όμως τις άπαγορευσεις των εκκλησιαστικών άρχηγών και τις άπαγορευσεις των ανόμων, ή γιορτές αυτές δεν μπορούσαν να εξαλειφθούν με μαζ, γιατί ήσαν άναποσπαστοι συνδεδεμένες με το λαό και ήσαν παράδοσι άδωρη. Διό ραδιόν που θέλησαν κάποτε να συνηροφύσουν για την καθόρηση των έπαδικειώνων αυτών εορτών συνελήφθησαν από το έξαναρωμένο πλήθος, γορμισθιχαν απ' το κωπαναριό της μητροπόλεως κ' έγιναν ζωμάτια. Με όλον όμως την άντίδωση του κόσμου ή εορτές αυτές σγα-σγα έζωσαν την πρώτη τους ζωορότητα, όποτε εξαφανισθιχαν έντελώς.

